

Categoria C

T'ESTIMO

Fins aquell moment havia estat un dia fosc, compartint l'espai amb la resta de companyes. No sé si la sort, el destí o el meu aspecte van fer que aquell dia em toqués a mi. Vaig tornar a sentir la teva pell contra la meva.

Tu i la teva bellesa, tu i el teu caràcter, simplement tu, únic.

Però si que sé que en aquell moment, totes aquelles companyes que em miraven amb bona cara i em desitjaven sort, s'estaven consumint d'enveja perquè sempre que hi era m'escollies a mi i perquè tens tot el que es pot desitjar. Si més no, ets una persona perfecte per a mi. Ja diuen que... per gustos, colors!

A les onze i tres minuts d'aquell assolellat matí, em vas venir a buscar però vaig haver d'esperar una estona a tornar-te a veure. Tu t'estaves dutxant i jo podia observar la teva silueta darrere d'aquell tros de plàstic translúcid. Primer el cap i després cada part del teu cos, van ser ensabonats per aquelles meravelloses mans que tenien alguna esgarrapada de treballar. Aquella dutxa es feia molt llarga. No em passaven els minuts, ja sabia què passaria quan tu obrissis aquella porta corredora. Aquell moment que tant desitjava va arribar a les onze i vint-i-sis minuts del matí, ho recordo perfectament. Em vas agafar i em vas fer un petó i seguidament un "Jo també t'estimo" va sortir del teus llavis amb gust de mel. Jo eixugava cada part del teu cos però sempre amb la teva ajuda. Gotes que lliscaven avall sobre aquella pell fina i suau, com la d'un nadó acabat de néixer. Jo podia eixugar aquell cos tan musculat, tot un honor per a mi.

Quan vas acabar d'eixugar-te, em vas aixecar i vas mirar aquella paraula escrita al meu cos. Tot seguit vas tornar a dir "Jo t'estimaré sempre, Marta."

Llavors els teus ulls verds de ciència ficció es van omplir de llàgrimes, no suportava veure't així i per tant et vaig eixugar les llàgrimes amb gust a sal.

Sí, i per què enganyar-me? Tu no m'estimaves, ni m'estimes, ni m'estimaràs mai. Simplement sóc un record de la noia que més vas estimar en aquest món.

Recordo el dia que vaig ser lliurada a tu, em vas mirar, olorar, acariciar... Va ser el millor dia de la meva vida. Li vas dir que jo era molt bonica i que cada cop que m'utilitzessis el cor et bategaria més de pressa. És veritat, cada cop que em poses sobre el teu pit ho noto. Però no li vas dir que cada vegada que em

fessis servir els teus ulls s'omplirien de llàgrimes. Sabies que la greu malaltia ja no tenia cura i que li quedava poc temps de vida. Ella també ho sabia. Sobre mi va gravar un t'estimo i les vostres inicials. L'endemà, va tancar els ulls per no tornar-los a obrir mai més.

No estic gelosa perquè no sentis el mateix amor per mi, sé que gràcies a ella puc estar dia a dia al teu costat. Gràcies a la Marta existeixo.

Quan vas acabar de plorar, de vestir-te i pentinar-te em vas tornar a agafar i com que vols que no em passi res, em vas rentar tu, manualment, com es feia antigament. Llavors em vaig assecar al sol (el temps just, per no descolorir-me). Ara torno a ser aquí barrejada dins l'armari amb les altres, esperant una altra ocasió.

Sé, que sempre seré molt especial per a tu.

Tornes a obrir l'armari, no; espera, aquest no ets tu! Qui és? Un home alt, gros i reforçat. Va vestit de negre. No li veig la cara, la porta tapada. Les seves mans són molt més desagradables que les teves.

No em puc creure el que estic veient. Tu, a terra amb un bassal de sang al costat. Mort, estàs mort!

L'home em col·loca sobre la teva sang i sense voler m'esquinça per la meitat. La ferida em fa molt de mal. Morirem junts. Tu, jo i el record de la Marta. Només queda esperar que el dolor acabi amb mi, per poder reunir-nos altre cop tots tres, en un món millor.

Adéu, vida.

Sílvia Serra